

Polinezienii, care nu au fost invitați să participe, au hotărât totuși să trimită un competitor. Folosind o legătură fizică întâmplătoare cu Diana la momentul Schimbării, ei l-au vîrât pe Oro, zeul războiului, în trupul unui băiat obișnuit pe nume Gus. Fără nici un pantheon care să-l îndrume – și nici un reprezentant polinezian în comisia de șase arbitri – șansele lui păreau într-adevăr minime... dar cine știe câtă putere sălăsluiește înăuntrul lui!

Cine, în afara de mine, mai bine zis.

Acesta este câmpul de luptă. Aceștia sunt jucătorii. Iar eu sunt spectatorul, sculptorul pieselor de șah, împăratul care detine puterea asupra vieții și morții în mânile lui.

Să înceapă jocul.

ZIUA 1:

~~ RENAȘTERI ~~

CENTRAL PARK
NEW YORK

Erau intruși pe teritoriul ei.

Le putea simți miroslul, îi putea auzi, iar dacă ieșea din ascunzătoarea ei, probabil i-ar fi putut vedea, însă tocmai asta era problema: dacă ieșea din ascunzătoare ei ar fi putut să o zărească.

Iar ea știa că ceilalți erau de părere că ar trebui să atace.

Toți cei din haită se agitau nerăbdători, înghesuindu-se, așteptând ca ea să-i conducă afară, în ploaia mărună, să-și arate colții și să-i alunge cu mărâituri violente și feroce.

Ceea ce ei nu știau, nefiind câini alfa, iar ea, tocmai pentru că era, știa, era că acești intruși erau mari atât la exterior, cât și în interior și erau mai alfa decât oricare alfa pe care îl cunoscuse ea vreodată, chiar și decât întâiul ei alfa, de acum mult, mult timp.

Acești intruși nu trebuiau provocați.

Dar dacă nu o făcea, atunci haita ar vedea și ar ști și ar putea crede că a sosit timpul ca un nou alfa să preia conducerea.

Mărâi.

Majoritatea celor din haită se retraseră cu capetele și cozile plecate, dar unul dintre ei, un baset¹ cu ochii suspect de visători, rămase sfidător cu capul sus și lăsa să-i scape un lătrat sălbatic de entuziasm și ferocitate.

Câinele alfa sări în picioare, își arăta colții și îl trimise la locul lui cu un mărăit, până când răzvrătitul se rostogoli cu burta în sus, parcă cerându-și iertare.

Intrușii stăteau în raza ei vizuală de ceva vreme, de atât de multă, încât uitase când începuse totul, dar nu suficient de multă, încât ea sau oricare altul din haită să fie învinși de somn.

Dacă nu pleau în curând, ea trebuia să atace inamicul.

Un alfa trebuie să-și protejeze teritoriul.

Dar acest inamic era mult mai puternic decât ea și s-ar putea termina cu o încăierare sau chiar mai rău... și poate că ar fi mai sigur să aștepte și să lupte pentru poziția alfa cu oricine ar provoca-o decât să atace cu întreaga haită, dar siguranța nu era pentru un alfa, și asta trebuia ea să facă sau, altfel, cei mari ar putea rămâne acolo și chemea întăriri.

Atât de mulți alfa la un loc. Nu-și putea explica cum stăteau împreună fără să mărâie unul la altul, să se muște unul pe celălalt și chiar fără să urineze pe lucruri. Părea că și cum toate aceste lupte și mărăituri alfa se dădeau în interiorul lor, ceea ce era mai înfricoșător și mai greu de mirosit.

Dar se mai simtea ceva în aer. Ceva mare și foarte, foarte important se întâmpla nu prea departe de acolo, iar ei nu îi plăcea mirosul pe care îl simțea.

Deodată intrușii au început să se miște, dar nu în direcția haitei.

Majoritatea plecaseră așa cum veniseră, pe calea aerului, prin apă și pe pământ, lucru care îi produse un fior dureros și îi făcu dinții să se înclăteze, pentru că, dacă puteau dispărea prin aer, tot

¹ Baset – câine de vânătoare cu corpul lunguiet, cu labele scurte, cu urechile lungi, cu pete roșietice sau negre pe corp, folosit pentru scoaterea din vizuină a vulpilor și a bursucilor. (n.tr.)

prin aer puteau să repară, iar asta însemna că nici un spațiu nu era sigur.

Patru rămăseră pe loc, iar doi o luară spre vest și doi spre est.

Haita era din nou nerăbdătoare să atace, cu dinții pregătiți și cozile semete, punând presiune pe ea. *Să-i alungăm de pe teritoriul nostru.*

Dacă intrușii plecau oricum, iar asta ar fi făcut haita fericită...

Atacăm perechea alfa mai puțin periculoasă. Ea mărăi încă o dată și făcu un salt înainte, iar haita urmă îndeaproape pașii mărețului și înțeleptului ei lider.

– Ai auzit ceva? întrebă Tigre, aruncând din nou o privire în jur.

– Aud totul chiar acum, răspunse Gus. Si sunt sigur că fiecare zgomot e al vreunui zeu înfiorător care vine să mă ucidă.

Înaintară printre copaci dimprejurul Marii Peluze și găsiră o potecă pietruită, năpădită de buruieni, care ducea spre sud. Cu doar câteva minute în urmă stăteau într-un cerc al zeilor, aflând că sunt avataruri trimise în timp, pentru a lupta unul împotriva celuilalt până la moarte.

Apoi Diana plecase împreună cu Zeus pentru a se alătura pantheonului ei și a învăța cum să fie o zeiță, iar Gus nu știa când o va putea revedea.

– Nu ne pot face să luptăm unul cu altul, nu-i aşa? întrebă Tigre. Diana nu ar încerca niciodată să ne ucidă, și sunt destul de sigur că nici Kali.

– Ești atât de sigur? spuse Gus, privind nervos peste umăr.

Nu putea scăpa de sentimentul că erau urmăriți. Mai devreme în dimineață aceea – la puțin timp după ce el și Diana ajunseseră la New York – cel mai mare vânător de cristal îl capturase și îl duse în Empire State Building. Celealte avataruri îl salvaseră și distruseră vânătorul, dar nu se putea abține să nu se simtă agitat.

În plus, acum se presupunea că era protejat împotriva lor prin magie, așa cum erau și celealte avataruri.

Asta fusese una dintre condițiile Dianei înainte de a accepta să plece cu zeii greci. Iar vraja părea să-i fi calmat și starea violentă de rău pe care o simțea încă de la cutremur. Poate că magia îl ajuta pe zeul războiului dinăuntrul lui să se acomodeze... sau poate zeul își găsise, în sfârșit, un loc confortabil. Nu era sigur că îi plăcea ideea.

Gus aruncă o privire pe cerul acoperit de nori și realiză că, probabil, nu era nici măcar amiază. Se simțea ca și cum asta ar fi fost cea mai lungă dimineață din viața lui. Să fi fost de-abia ieri când era cu fratele lui, Andrew? Și l-a pierdut... dar nu avea să gândească aşa. Trebuia să existe o cale de a ieși din asta. O cale spre timpul lor, unde Gus își putea relua viața... și pe a lui Andrew. Trebuia să continue să se concentreze asupra acestui plan.

– Știi ce e ciudat? spuse Gus. Mi-am pierdut ochelarii când m-a prins pterodactilul, dar se pare că nu mai am nevoie de ei. Adică, totul este încă puțin neclar – dar nu atât de neclar pe cât ar trebui să fie. Poate că e o chestie ca și cu Spiderman; toate superputerile lui l-au făcut să aibă o vedere perfectă. Doar că a mea nu e perfectă încă. Și știi tu, nici semn de acele superputeri. *Nici fata visurilor mele nu se îndrăgostește de mine până peste cap. Adică, dacă ar fi fost aşa, nu ar fi plecat cu Zeus, nu?*

– Mă întreb câte avataruri mai sunt, rosti Tigre. Ești sigur că nu auzi mârâituri?

– Amon este cel în privința căruia trebuie să ne facem griji, zise Gus, iar un sentiment de furie îl străbătu când își aminti felul posesiv și acaparator în care avatarul egiptean o privise pe Diana. A vorbit ca și cum ar fi plănuit să câștige bătălia asta cu orice preț, adăugă el.

– Nu înțeleg, spuse Tigre în timp ce traversau o alei mai largă, care odinioară ar fi putut fi o stradă. De ce zeii din panteonul lui l-au pregătit înainte de timp, iar cei din al meu nu mi-au spus nimic?

– Nu-mi vine în minte nici măcar un zeu mezoamerican, mărturisi Gus. Nu că aș fi fost prea atent la orele de istorie, dar nu-mi amintesc nimic în afară de sacrificii umane și conchistadori.

– Trăsăturile esențiale ale culturii noastre, zise Tigre cu amări și răciune. Nu contează calendarul maya. Nu contează templele aztece sau Machu Pichu.

– Hei, am auzit de asta, spuse Gus.

– Sincer totuși, spuse Tigre. Nu am auzit niciodată de vreun zeu numit Catequil.

– Catequil?

– Este numele meu adevărat. Mama mi-a spus că l-a găsit într-o carte. Știind cât de puțin ctea, mereu am crezut că l-a inventat. Dar sora mea, Claudia, a început să-mi spună Tigre – înseamnă tigru în spaniolă – și aşa mi-a rămas numele.

– Poate ar trebui să-l căutăm prin cărți, fu de părere Gus. Să aflăm care sunt puterile tale. Și nu m-ar deranja să aflu mai multe despre acest „Oro, zeu al războiului“, care se presupune că este în interiorul meu. Degetele îi zvâcnișă involuntar. Urăsc să nu mai am internet.

– Kali se pricepe să găsească informații fără internet, spuse Tigre. De îndată ce vom ajunge înapoi la ea și îi vom povesti tot ce ne-au spus zeii, se va putea gândi la ce rămâne de făcut mai departe. Poate că nici zeii ei nu au vorbit cu ea. Pun pariu că va fi foarte supără...

Se opri brusc din mers, cu vocea sugrumată, iar pentru o clipă Gus avu oribilă impresie că fusese înjunghiat. Tigre se întoarse, acoperindu-și gura cu ambele mâini.

– Ce este? întrebă Gus. Ce s-a întâmplat?

Se apropie de Tigre.

– Nu, nu te uita...

Dar era prea Tânăr. Gus văzuse deja femeia... sau ceea ce fusese cândva o femeie.

Închisese repede ochii, dar imaginea îi rămase bine întipărită în minte. Cadavrul se legăna în aer, suspendat cu un laț în jurul gâtului și legat de crengile unui copac. Părul negru și lung îi acoperea

față, care probabil că fusese drăguță înainte de a începe să se descompună. Picioarele ei se legănau în briza dimineții.

– Ce e asta? întrebă Gus, întorcându-se precaut spre Tigre, înainte să deschidă ochii. Cum a ajuns acolo? De ce nu i-a tăiat nimeni lațul și cum poate cineva să se sinucidă în Central Park?

– Sfârșitul lumii, spuse Tigre, aplecat înainte, cu mâinile pe genunchi. Cred că a fost destul de deprimant.

– Nu, așteaptă, spuse Gus. Nu s-a descompus atât de mult încât să se fi sinucis din cauza sfârșitului lumii. Simți miros de cadavră? Eu nu. Iar ea nu este nici atât de bătrână încât să fi murit recent.

Tigre nu spuse nimic vreme de un minut, apoi îl privi întrebător pe Gus.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Poate că este o farsă. Vreun truc de-al zeilor ca să se joace cu mintile noastre.

Tigre își ridică privirea, se uită peste umărul lui Gus și se înfioră.

– Mie mi se pare destul de reală, omule, spuse el, scuturându-și capul.

– Să plecăm de aici, spuse Gus, înaintând cu grijă printre tufișuri, fără să se uite înapoi la cadavru.

Tigre ezită, dar nu se putu abține să nu arunce o ultimă privire. Ochii cadavrului erau larg deschiși.

Femeia îl fixa cu privirea.

Tigre era atât de îngrozit încât nici nu putu să tiipe. Încercă să se întoarcă și să fugă, să facă un pas înapoi, dar picioarele parcă îi împietriseră.

– Catequil, rosti ea printre buzele cenușii, descompuse. Paradisul te așteaptă. Ar putea fi ușor... atât de ușor... să vîi cu mine.

Întinse una din mâinile ei cangrenate către el.

Un soc electric îi străbătu corpul când Gus îl prinse de braț, scuturându-l pentru a-l repune în mișcare, și apoi fugiră, împiedicându-se unul de altul prin parc. Tigre se dezmetici doar în timp ce se prăbușea pe o bordură, palmele lui răzuind trotuarul.

Gus se aruncă pe o bancă lângă zidul parcului, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Åsta, spuse el, a fost cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut vreodată. Întregul corp i se cutremură. Ai simțit cum aerul a devenit mai rece? Mă întreb ce spunea, deși mă bucur că nu vorbesc limba cadavrelor.

Își frecă brațele cu violență.

– Nu ai înțeles ce a spus? îl întrebă Tigre, îngenunchind.

– Tu da?

Tigre dădu din cap aprobator, trăgându-și răsuflarea.

– Poate vorbea în spaniolă. Uneori nici nu-mi dau seama ce aud, mai ales că m-am obișnuit cu engleză de atâta timp.

– Nu, știu și eu puțină spaniolă, spuse Gus, scuturând din cap. Asta nu a sunat deloc familiar.

– Voia ca eu să merg cu ea, șopti Tigre. A spus ceva despre paradiș. Își scutură capul. Cum am putut să o înțeleg dacă ea vorbea altă limbă?

Gus ridică din umeri.

– Dacă te face să te simți mai bine, eu am un tatuaj ciudat pe spate care a început să se extindă de când lumea s-a sfârșit.

– Serios?

Gus își ridică tricoul, lăsând să se vadă spirala verde care îi acoperise umerii, iar acum înainta pe gâtul lui. Tigre o cercetă pentru o clipă.

– De fapt, chiar mă face să mă simt mai bine.

– Este un simbol polinezian; l-am recunoscut de îndată ce tipii aia mi-au spus că sunt un zeu polinezian. În multe dintre culturile polineziene, luptătorii își tatuau întregul corp pentru a-și speria dușmanii... Nu îmi dau seama dacă știam lucrurile astea înainte sau au apărut în mintea mea odată cu acest zeu al războiului.

Gus se încruntă.

Un mărâit îi intrerupse; de data asta era acolo, feroce și undeva aproape de ei.

Tigre se întoarse ușor și văzu un câine mic și alb stând furios între zidurile de piatră ale parcului, cu dinții dezveliți. Privind spre tufișurile din spatele lui, Tigre văzu mai mulți ochi strălucind și realiză că în spatele primului câine mai erau vreo alți douăzeci de câini mici.

- Măicuță! exclamă Gus, trăgându-și picioarele sus pe bancă.
- Chiar eram urmăriți, spuse Tigre.

- Acela arată exact precum câinele fostei mele prietene, Lisa, zise Gus. Dar Cashew era drăguț și puțin grăsuț, și nu avea energie să sfâșie gâțul cuiva, aşa cum pare acesta că are de gând.

- Ssss, făcu Tigre.

Gus nu știa dacă vorbea cu el sau cu câinele. Băiatul chilian se aplecă și întinse mâna, cu palma în jos, spre câine.

- Ce faci? șuieră Gus printre dinți.
- E în regulă, șopti Tigre. Sss, e în regulă. Suntem prietenoși. Nu-ți face griji.

În ciuda ostilității câinelui, Tigre se simți liniștit să-l vadă. Acesta nu era vreun monstru hibridizar. Era un câine normal – poate puțin cam sălbatic, dar nu atât de diferit de cei care dorm pe canapele, în fața televizorului. Poate a fost animalul de companie al cuiva sau poate părinții lui au fost. Tigre putea înțelege animale ca acesta mult mai bine decât înțelegea pterodelfini, zei străvechi sau chiar alți adolescenți. Simți o durere bruscă gândindu-se la cât de mult îi lipsea Quetzie, gigantica pasare care l-a adus în zbor din Chile la New York. Era simplă, lipsită de complicații și nu îi cerea nimic în schimb. Își dorea să poată vorbi cu ea despre lupta asta a avataurilor, dar ea fusese izgonită de vânătorii de cristal. I-ar fi fost de folos să aibă alături pe cineva care credea în el.

Câinele îi privea mâna cu precauție, dar mărâitul îi era șovăit. Trecu un moment tensionat în care Tigre își menținu poziția, chiar aproape de dinții câinelui. În sfârșit, animalul încetă să mărâie și se aplecă înainte, mirosindu-i degetele, prevăzător.

- Vezi, e în regulă, spuse Tigre bland. Nu e nimic rău aici.

- Mrrr, mărâi câinele, retrăgându-se.

Se uită la Gus, apoi la Tigre, și se dădu ușor înapoi, privindu-i, până când se întoarse și dispără în tufișuri. La fel de repede cum au apărut, ceilalți ochi au clipit, și, cu un murmur, câinii au dispărut înapoi în parc.

Clădirile în flăcări se reflectau în ochii ei. Cărămizi și mortar se prăbușeau; lemnul se ondula formând niște degete arse. Explozii îi izbucneau în priviri, iar peisajul dinaintea ei tremura, acoperit de dărâmături și distrugere.

Dar totul era o iluzie. Mintea ei, mai veche decât timpul și care acum se lupta cu miliarde de amintiri, îi juca fește vederii ei slabe de muritoare. Aici încă nu erau flăcări.

Kali își putea aminti cum, doar ridicând un deget, distrugea în flăcări un întreg oraș. Își aminti că era înaltă de sute de metri și putea zdrobi totul în calea ei. Sentimentul puterii, al violenței ce îi străbătea corpul, era atât de copleșitor încât nimicea celealte sentimente: senzația pietrelor sub tălpi sau a ploii pe fața ei. Dar era intangibilă. Încercă să o atingă, dar ea dispără, sprintenă, la fel ca și soțul ei.

Cu doar câteva ore în urmă se crezuse puternică în acest corp fragil? Se înfioră de puterea ei de a prăbuși pietre cu mâinile goale? Astă era nimic în comparație cu adevărata ei putere, puterea zeiței indiene a distrugерii. Si când se gândeau că petrecuse optprezece ani ascunzând-o, înăbușind-o, detestând-o, crezând că este ceva în neregulă cu ea.

Acum știa adevărul: telul ei era Distrugerea. Nu mai avea nici un motiv să nege – nici un motiv să se urască pe sine – și era pentru prima oară în viața ei când putea spune că înțelege cuvântul *victorios*.

Sau ar fi pentru prima oară dacă ar reuși să pogoare peste tot haos și catastrofă, aşa cum trebuia, în loc să stea într-un parc, în cruntându-se la o clădire care refuză să se prăbușească.

O mâna o atinse pe umăr, apoi îi alunecă pe spate, până pe talie.

– Nu fi frustrată, zise Shiva. Puterea îți va reveni pe măsură ce ne antrenăm pentru asta, iar când vei câștiga, vei fi mai puternică decât oricând.

– Am nevoie de credințioșii mei și de venerația lor, spuse Kali. Pe vremuri era în stare să-i simtă, asemenea unor milioane de molecule mai usoare decât aerul, ridicând-o și transmitându-i căldura lor. Acum se simțea rece și pustie, iar mintea ei străveche le ducea dorul, chiar dacă fu surprinsă să afle că omenirea prezenta interes pentru ea.

– Îi vei avea din nou, o liniști Shiva.

Îi adulmecă părul lung și negru printre degete, iar ea îi simți zâmbetul răutăcios, nu pe cel sinistru, din glas. Se întrebă cum de putuse să se teamă de el când își făcuse prima oară apariția. Întradevăr, cel de-al treilea ochi și șarpele din jurul gâtului te puteau tulbura dacă nu te aşteptai la ele. Dar el era jumătatea ei; se gândeau că l-ar fi recunoscut în orice împrejurare.

– Bănuiesc că acum o să-mi spui că pentru moment te am pe tine, zise ea, apropiindu-se de perete și atingându-l cu palmele. Spre satisfacția ei, puterea îi străbătu trupul și lovi betonul. Fisuri apărură de sub palmele ei, ramificându-se ca într-o rețea pe suprafața zidului. Privind în sus, le putea vedea acaparând clădirea precum iedera. Fundația începu să trosnească și bucăți mici de beton se prăbușiră zgomotos pe pământul din jurul ei. Nu era un oraș întreg, dar cel puțin putea încă să transforme o clădire de 10 etaje într-o grămadă de praf.

– Kali! îi strigă Shiva în ureche, iar ea realiză că fusese în transă, privind zidurile tremurând de teama ei. Să mergem, tipă el, luându-i mâinile de pe perete. Trebuie să plecăm de aici înainte ca totul să se prăbușească.

– De ce? se împotrivi ea.

Era pentru prima oară în opt-sprezece ani când își permitea să distrugă ceva doar pentru că aşa voia. Nu era un accident, o idee

a părții ei întunecate despre autoprotecție sau vreo luptă pentru supraviețuire. Distruga de dragul de a distruga și voia să stea în mijlocul haosului în timp ce clădirea se prăbușea, în timp ce pietre cădeau din înălțimi, iar flăcări înghețau ruinele...

O! Corect.

– Trup stupid de muritor! bombăni ea, urmându-l pe Shiva la o distanță sigură. Nu pot să cred că mi-ai făcut asta.

– Nu e nici un pericol, spuse Shiva. Acum că îți amintești cine ești, știi că ești mai puternică decât oricare dintre celelalte avatars. Nu va dura mult să le distrugi, să câștigi lupta și să le iei puterile. Apoi vom conduce lumea împreună.

– Lumea pustie, spuse Kali. Ce rost are să fim zeii supremi dacă nu există nimeni să ne venereze?

– Asta nu va fi o problemă, spuse Shiva.

Se urcară pe un morman de pietre și se aşeză pe pervazul unei ferestre, ținându-se ușor de mâna. Șarpele negru din jurul gâtului său săsâi satisfăcut și alunecă pe brațul lui Shiva pentru a-și odihni capul pe încheieterile mâinilor lor.

– N-o să-mi zici ce vrei să spui cu asta, nu-i aşa? rosti Kali.

– Ai încredere în mine, spuse el, rânjind.

– Cum să mai am încredere în tine după ce i-ai abandonat pe oamenii noștri? spuse ea. Shiva, noi eram ce-a de-a treia mare religie a lumii. Dintre toate aceste panteonuri, eram singurii în care cineva încă mai credea – eram puternici și iubiți și reali. Nu ca umbrele astea cu care vrei să mă lupt. Dacă i-am fi ignorat pur și simplu, poate că ar fi plecat singuri, iar noi am fi rămas. Iar lumea nu ar fi trebuit să se sfărșească mult timp de acum încolo.

Shiva scutură din cap.

– „Umbrele“ astea sunt mai puternice decât crezi. Împreună au adunat atâtă putere, încât și-ar putea duce planul la bun sfârșit cu sau fără noi. Dacă nu aş fi făcut asta, am fi fost lăsați pe dinafară. Ne-am fi pierdut oamenii oricum și nu ar mai fi existat nici o cale să devenim suficient de puternici ca să-i aducem înapoi.

Kali îl privi cu asprime.

- Să-i aducem înapoi? repetă ea. Există vreo cale de a recupera ceea ce am pierdut?

Zâmbetul lui era blând, dar o înnebunea.

- Știi că nu-ți voi răspunde la întrebarea asta.

- Dar avatarurile? întrebă Kali. Există vreo cale să ne întoarcem înapoi în timpul nostru?

- Nu, spuse Shiva. Trecutul e trecut. Lasă-l în urmă.

Kali cercetă cu privirea străzile pustii de sub ei.

- Aș fi vrut să mă cauți mai devreme, spuse ea. De la Schimbare, am fost – am crezut... ei bine, să spunem doar că este o ușurare să știu că nu eu am făcut asta. Arătă cu mâna spre spațiul pustiut din jur. Sunt bucuroasă că nu eu i-am făcut pe toți să dispară.

Shiva zâmbi.

- Nu ești *chiar* atât de puternică sub înfățișarea asta, draga mea. Kali lovi peretele cu piciorul.

- Deci, mai sunt și alte lucruri pe care nu le-am făcut? Altele care s-au întâmplat în jurul meu, dar nu din vina mea?

- Probabil, admise Shiva. Te gândești la ceva anume?

Îi veni în minte imaginea tatălui ei vitreg pe patul de spital. Dar nu era încă pregătită să știe dacă era din vina ei.

- Păi, nu.

Privi chipul lui Shiva, atât de serios și sincer și ciudat de familiar și se aplecă să-l sărute. Mai sărutase băieți înainte, când era om, dar nu foarte mulți – relațiile nu reprezentaseră o prioritate în comparație cu întreținerea familiei, căutarea tatălui ei sau cu încercările de a nu mai distrugе lucruri accidental. Fără îndoială, nu fusese niciodată îndrăgostită, iar acum se întreba dacă nu avea vreo legătură cu faptul că sufletul ei pereche era acum aici, aşteptând-o. O parte din ea știse cumva asta. Sărutându-l, se simți că și cum mai făcuse asta de un milion de ori înainte și spera să o mai facă de încă un milion.

Când deschise ochii și se retrase, observă că, deși cei doi ochi normali ai lui Shiva erau închiși, cel de-al treilea era încă deschis și o privea.

- Asta e puțin înfiorător, dragule, spuse ea.

- Dacă îl închid, lumina lumii se stinge, spuse el, iar frânturi ciudate dintr-o amintire care părea a ei, dar nu era, îi veniră în minte lui Kali – se strecu prin spatele lui și, jucăuș, îi acoperea ochii cu mâinile, scufundând accidental lumea în întuneric. Dar amintirea era slabă și încețoșată, nu energetică și clară precum cele de furie și distrugere. Nu se potrivea cu ceea ce era ea. Mângâie chipul lui Shiva și lăsă imaginea să dispară. Mi-a fost dor de tine, spuse el, aplecându-se spre mâna ei. Optsprezece ani e o perioadă scurtă de timp pentru cei ca noi, dar nu știam cât de lungă mi se va părea fără tine. Se aplecă să o sărute din nou, dar ea se retrase, punându-și degetele peste buzele lui. O încântă să-i vadă toți cei trei ochi plini de uimire.

- Mă tem că *acesta*, spuse ea blând, a fost ultimul sărut pe care îl vei primi de la mine, până când îmi vei spune cum putem să ne aducem oamenii înapoi.

- Dar – nu pot! protestă el. Este împotriva regulilor competiției. Sunt lucruri pe care nu le putem dezvăluia avatarurilor decât după ce înving.

- Presupun că nici să-mi înapoiezি amintirile de zeită nu corespunde regulilor, replică ea.

- Nu este interzis în mod explicit, spuse el. Nu cred că s-au gândit că aş putea s-o fac sau că o voi face. Dar să-ți explic situația dincolo de câmpul de luptă și să-ți dezvălu de unde vor veni viitorii noștri oameni care să ne venereze – cu siguranță este interzis. Am compromite şansele tale de a câștiga, dragostea mea!

- O, bine atunci, spuse Kali, luându-și mâna dintr-o lui. řarpele săsăi furios în timp ce ea își puse capul pe genunchiul lui Shiva. Cred că asta înseamnă fără săruturi pentru tine. *Ce faci?* îi strigă conștiința. În sfârșit sunteți împreună din nou, iar tu îl îndepărtezi –